

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO IN CANADA

(9-20 SETTEMBRE 1984)

**DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II
ALLA COMUNITÀ UCRAINA**

Cattedrale dei Santi Vladimiro e Santa Olga (Winnipeg)

Domenica, 16 settembre 1984

Дорогі Браття і Сестри,

І. Яка-то радість бути сьогодні з Вами у Митрополичому Соборі святих Володимира й Ольги у Вінніпезі. Вітаю Вас, Владико Архієпископе Германюк, всіх інших моїх Братів у єпископстві і Вас усіх зібраних в ім'я Господа нашого Ісуса Христа. З радістю завважую представників єпархій : Едмонтон, Торонто, Новий Вестмінстер і Саскатун. Через Вас я пересилаю моє сердечне привітання для всіх вірних української католицької Церкви візантійського обряду і для всього українського Народу в Канаді. Вітаю Вас як Ваш брат Слов'янин, що у великій мірі бере участь у Вашій духовосі та спадкоємстві. Я особливо щасливий бути разом з Вами, коли-то ми зближаємось до торжественного святкування Першого Тисячоріччя Християнства на Україні. Через Вас я обіймаю з любов'ю у Христі увесь Народ Вашої Батьківщини, разом з його історією, культурою та героїзмом, що ним він жив у сильній вірі. Слава Ісусу Христу !

Будучи з вами, не можу не згадати про великого мужа, ісповідника віри, Верховного архієпископа й кардинала Йосифа Сліпого, якого Господь покликав до вічності. Його смерть обгорнула нас усіх великою жалобою. Він був гідним наслідником праведного митрополита Андрія Шептицького. Однак, прийшли гіркі часи для української католицької Церкви. Перейшов він іще раз через хресне пережиття і терпіння, подібно як Христос на Голготі. Не міг кардинал Сліпий виконати свого уряду, але засудили його на 18 років заслання, терпіння. Він не заломився, але як герой достойно витримав. Коли вийшов на

волю та жив у Римі, то не спочивав, але посьятно працював для добра Церкви та свого народу. Верховний архиєпископ відвідував українську католицькі громади по всьому світі, дбав про науку, заснував університет святого Кли-мента, видавав документи та багато іншого.

В наших молитвах просім Господа, щоб Господь гідно його винадгородив за його терпіння, вірність Богові й Церкві та всю його працю. Вічна йому пам'ять!

2. Як католики українського візантійського обряду, Ви стали спадкоємцями *великої духовної традиції*, що сягає тисяча років назад, до часів святої Ольги та її внука святого Володимира. Хто ж то міг був знати тоді, що та віра зростеться так тісно з Вашою культурою і такий великий вплив матиме вона у Вашій історії, як це й принесла ласка Сласення в житті Ваших предків? Так багато можна б сказати про цю історію, що нерідко була пов'язана з історією мого рідного народу, але час летить і я мушу обмежитись до згадки деяких тільки важливих хвилин з Вашого важкого, однак шляхетного минулого.

Події у кожному часі та місці збуваються за милостивим промислом Бохгим, бо Бог є Господь історії. А особливою дорогою *Боже Леровидіння вело Ваш розріст у Канаді*. Вінніпезька Архієпархія, що є власне третьою митрополичою столицею в історії українського народу, була створена тут у тисяча дев'ятсот п'ятдесят шостому році, тобто сорок і чотири роки після того, як був тут посланий перший Єпископ. Ця церковна область, подібно як євангельське зерно гірчиці, скоро розрослась та процвіла. Коли перші українські поселенці прийшли до цього краю, то принесли вони з собою *сильну католицьку віру і міцне прив'язання до власної релігійної та культурної традиції*. Вони в першу чергу побудували власні церкзи та школи, бажаючи зберегти своє прецінне спадкоємство і віддати його власним дітям. Вони запустили глибокі коріння в канадську землю і скоро стали плідними та відданими її громадянами.

В тому самому часі немало благородних людей щедро спомагат нових поселенців. Як тільки стало можливим, Митрополит Львівськ кий, слуга Божий Андрій Шептицький, вислав ревних священиків, на служіння братам. Він сам відбув пастирські відвідини тисяч дев'ятсот десятого року і приготував дорогу для іменуваиня єпископа Будки, першого між багатьма ревними Вашими єпископалц в цім краю. Воно важне, також, згадати про ті допомоги, що їх дали єпископи і священики латинського обряду, а з ник деякі присвятили стільки ж само уваги і помочі для Українців, як це чинили і для вірних власного обряду. Нинішня присутність латиських Єпископів є знаком продовження епівзвучности та співпраці. « Глядіть, як добре і як любо, коли брати живуть укупі »^[1].

Ваші священики візантійського обряду, разом з Вашими монахами та монахинями, багато причинились до Вашого влаштуваиня і зросту в цім краю. Релігійні згромадження як Василіяни, Редемптористи, Студити, Сестри Служебниці Непорочно Зачатої Діви Марії і

Сестри Святого Йосифа посвятились праці в парафіях, лікарнях, школах та в інших установах. Все це причинилось для доброго збереження та скріплення родинного жигтя, опіки над хворими п потребуєчними, як вклад на добро спільноти.

3. Наша зустріч нині, що то має місце, так сказати б, на порозі торжественного святкування Тисячоріччя Християнства в Києві і по всій Україні, несе наші думки і наші серця ген назад почерез століття *Вашої славної історії віри*. Ми відчуваємо глибоку вдячність супроти Бога, в першій мірі тому, що дав Вам *ласку вірности для католигуької Церкеи і віддання Наступникам святого Петра*, як це було дано Вашим предкам. Як Архієпископ Кракова я пізнав і оцінив це пребагате спадкоємство українського Народу, як воно особливо унагляднене на Мучениках Холму і Підляшшя, що пішли слідом і за прикладом святого Йосафата, великого апостола Єдности, і як це видно у пастирській ревності так багатьох Ваших Єпископів аж по наші дні.

Ті великі мужі та жінки української історії заохочують і Вас сьогодні жити у Вашій католицькій вірі з таким же, як воин, завзяттям і ревністю. Вони подають вам натхіння працювати і молитись без перестанку за *едність усіх хриотиян*. В багатьох та різних екуменічних змагаинях Церкви вірні візантійського обряду, як Ви власне, мають відіграти особливе завдання у відношенні до Східних Християн що, не є в повній єдності з Петровою Столицею.

Ви знаходитеся в упривілейованім положенні сповнити це бажання Другого Ватинанського Собору, як воно є висловлене в Декреті про Екуменізм, а саме :« Нехай це усі пам'ятають, що знати, шанувати, зберігати та плекати цю таку багату обрядову та духовну спадщину Східних Церков, є дуже важливе для вірного зберігання повноти християнської традиції та для досягнення поеднання між східними та західними християнами »[2]. Ваша українська спадщина і Ваша візантійська духовість, богослов'я і літургія добре пригото-вляють Вас до цього важлливого обов'язку *у намаганні до примирення і до повної єдности*. Нехай же серця всіх єпископів, священиків, монахів та мирян будуть сповнені палкнм бажанням, щоб сповинлись гарячі слова Христової молитви: « Щоб усі були одно, як Ти, Отче, в мені, а я в Тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти мене послав »[3].

Але те бажання єдности може бути здійснене тільки тоді, коли воно буде йти рука в руку із *иуирою братньою любов'ю супроти всіх*, подібною до Христової любови, що не знає границі ані винятків. Така христгдянська любов отворить наші серця на світло Божої істини. Це допоможе вияснити ті різниці, які пв ділять христнян, зміцнити будуючий діалог та взаємне зрозуміння і в той спосіб по-собляти спасіпню душ та єдності всіх у Христі. А треба пам'ятати, що цю християнську любов оживляє молитва і покаяння.

4. Дорогі Браття і Сестри: добре є бути нині з Вами. Я радію як бачу Вашик дітей одягнених у Ваш красивий народний стрій і спостерігаю, що Ваша молодь зростає у *повній відомості свого народного походження та релігійного кореня*. Я лучуея з Вами в подяці Богові за так

багато установ і передань, які спомагали і затіснювали зв'язки у Ваших родин, що й стали в основу для Церкви та спільноти. *Зберігайте* завжди з питомою гордістю ту *спадкувану віри і культури, що є Вашою власною*. Я заносу це моління, разом з Вашими молитвами, до Непорочної Діви Марії, Цариці України, благаючи її охоронювати Вас своєю материнською любов'ю і довести Вас ва ближче до її божественного Сина, Ісуса Хрисга Спасителя світу. Любі приятелі : скажу словами Апостола Петра : « Мир вам усім, що в Христі »^[4].

---

[1] *Ps. 133*.

[2] *Unitatis Redintegratio*, 15.

[3] *Io. 17, 21*.

[4] *1 Petr. 5, 14*.

© Copyright 1984 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana